

USNESENÍ SOUDU (čtvrtého senátu)

19. září 2005 *

Ve věci T-247/04,

Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar),
se sídlem v Madridu (Španělsko),

Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA (Edifa), se sídlem v Madridu,

zastoupené L. Ortiz Blancem, advokátem,

žalobci,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené G. Valero Jordanou, jako zmocněn-
cem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: španělština.

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 30. března 2004, kterým se odkládá stížnost P/2002/4609, a rozhodnutí Komise ze dne 30. března 2004, kterým se odkládá stížnost P/2003/5119 v rozsahu, v němž se týká článku 29 ES,

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (čtvrtý senát),

ve složení H. Legal, předseda, P. Mengozzi a I. Wiszniewska-Bialecka, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

vydává toto

Usnesení

Právní rámec

- 1 Článek 226 první pododstavec ES stanoví, že má-li Komise za to, že členský stát nesplnil povinnost, která pro něj ze Smlouvy o ES vyplývá, vydá o tom odůvodněné stanovisko poté, co umožní tomuto státu podat vyjádření. Článek 226 druhý pododstavec ES stanoví, že nevyhoví-li tento stát stanovisku ve lhůtě stanovené Komisí, může Komise předložit věc Soudnímu dvoru.

- 2 Sdělení Komise 2002/C 244/03 Evropskému parlamentu a Evropskému veřejnému ochránci práv o vztazích se stěžovatelem ve věcech porušení práva Společenství bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 10. října 2002 (Úř. věst. C 244, s. 5).
- 3 Pátý a šestý pododstavec tohoto sdělení uvádějí, že jeho cílem je „zveřejnit konsolidované znění veškerých vnitřních procesních pravidel vztahujících se na vztahy se stěžovatelem v rámci řízení o nesplnění povinnosti“ a za tím účelem stanovit „správní opatření ve prospěch stěžovatele, [která se Komise] zavazuje dodržovat při projednání jeho stížnosti a prošetřování příslušného případu porušení“. (*neoficiální překlad*)
- 4 Sedmý pododstavec tohoto sdělení uvádí, že „[t]ato správní opatření nicméně nemění dvoustrannou povahu řízení o nesplnění povinnosti“ upraveného v článku 226 ES, a že Komise má „diskreční pravomoc“ zahájit toto řízení. (*neoficiální překlad*)
- 5 Bod 1 přílohy sdělení 2002/C 244/03, nazvaný „Definice a rozsah“, uvádí mimo jiné, že „stížností“ se rozumí jakékoli písemné podání Komisi, které upozorňuje na opatření nebo praxi odporující právu Společenství“ a jehož „prošetření [...] může vést Komisi k zahájení řízení o porušení“. Uvádí rovněž, že „řízení o porušení“ se rozumí postup před zahájením soudního řízení o nesplnění povinnosti zahájený Komisí“ podle článku 226 ES. (*neoficiální překlad*)
- 6 Bod 2 této přílohy, nazvaný „Obecné zásady“, uvádí mimo jiné, že „[k]terákoliv osoba může podat ke Komisi stížnost na členský stát, která nepodléhá poplatku“, přičemž Komise „zváží, zda podnikne další kroky, či nikoliv“. (*neoficiální překlad*)

- 7 Body 3 až 6 této přílohy upravují zapisování stížností do rejstříku, potvrzení o přijetí těchto stížností, způsoby jejich podávání a ochranu stěžovatele a osobních údajů.
- 8 Bod 7 této přílohy, nazvaný „Komunikace se stěžovatelem“, uvádí, že s výhradou případu, kdy se řada stížností týká téže vytýkané skutečnosti, „[s]lužby Komise se spojí se stěžovatelem a po každém rozhodnutí Komise (výzva, odůvodněné stanovisko, předložení Soudnímu dvoru nebo odložení) jej písemně informují o vývoji případu zahájeného v návaznosti na jeho stížnost“. *(neoficiální překlad)*
- 9 Bod 8 této přílohy, nazvaný „Lhůta pro prošetření stížností“, uvádí mimo jiné, že „[s]lužby Komise zpravidla šetří stížnosti zapsané do rejstříku tak, aby bylo rozhodnutí o výzvě nebo odložení vydáno nejpozději do jednoho roku od zapsání stížnosti“. *(neoficiální překlad)*
- 10 Bod 9 této přílohy, nazvaný „Výsledek prošetření stížností“, uvádí mimo jiné, že „[p]o prošetření stížnosti mohou služby Komise předložit k rozhodnutí kolegiu komisařů buď návrh na výzvu, kterou je zahájeno řízení o porušení proti dotčenému členskému státu, nebo návrh na odložení stížnosti“, o němž „Komise rozhodne [...] na základě své diskreční pravomoci“. Uvádí rovněž, že s výhradou případu, kdy se řada stížností týká téže vytýkané skutečnosti, „[s]těžovatel je písemně informován o rozhodnutí přijatém Komisí v případě porušení souvisejícím s jeho stížností“. *(neoficiální překlad)*
- 11 Bod 10 této přílohy, nazvaný „Odložení stížností“, uvádí, že „pokud má služba Komise v úmyslu navrhnout odložení stížnosti, uvědomí o tom stěžovatele předem dopisem s uvedením důvodů, které ji vedou k návrhu na toto odložení, a vyzve

stěžovatele, aby své případné vyjádření předložil ve lhůtě čtyř týdnů“, podle určitých pravidel a s určitými výhradami. *(neoficiální překlad)*

- 12 Bod 11 této přílohy, nazvaný „Zjednodušené řízení o odložení“, uvádí, že v určitých případech „[p]řípady porušení, v nichž dosud nebyla vydána výzva, mohou být odloženy v rámci zjednodušeného řízení, které nezahrnuje přezkoumání kolegiem komisařů“. *(neoficiální překlad)*
- 13 Body 12 až 14 této přílohy upravují zveřejňování rozhodnutí Komise a přístup k dokumentům ve věcech porušení, jakož i stížnost k Evropskému veřejnému ochránci práv, kterou může stěžovatel podat v případě nesprávného úředního postupu za podmínek stanovených články 21 ES a 195 ES.

Skutečnosti předcházející sporu

- 14 Žalobci, Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (dále jen „Aseprofar“) a Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA (dále jen „Edifa“), jsou dvě reprezentativní sdružení se sídlem ve Španělsku. Podniky, jejichž zájmy zastupují, se zabývají zejména distribucí léků a paralelním obchodem s léky.
- 15 Dne 31. října 2001 uzavřelo španělské ministerstvo zdravotnictví a spotřeby dohodu se sdružením zastupujícím zájmy farmaceutických laboratoří působících ve Španělsku (dále jen „dohoda ze dne 31. října 2001“). Účelem této dohody je podle

jejího názvu „vypracování a zavedení celkového plánu opatření ke kontrole farmaceutických výdajů a hospodárního užívání léků“.

- 16 Dopisem ze dne 28. listopadu 2001 sdružení Aseprofar informovalo Komisi o důsledcích, které připisuje dohodě ze dne 31. října 2001, a uvedlo, že tato dohoda může porušovat článek 28 ES, a případně i článek 29 ES. Dopisem ze dne 22. května 2002 European Association of Euro-Pharmaceutical Companies, reprezentativní sdružení, jehož členem je Aseprofar, podalo stížnost, v níž uplatnilo, že dohoda ze dne 31. října 2001 porušuje články 28 ES až 30 ES. Komise zapsala tuto stížnost do rejstříku pod číslem P/2002/4609.
- 17 Dne 13. června 2003 přijaly španělské orgány královské nařízení 725/2003, kterým se provádí článek 100 zákona 25/1990 ze dne 20. prosince 1990 o léčích (BOE č. 152 ze dne 26. června 2003, s. 24596).
- 18 Dopisem ze dne 29. září 2003 sdružení Aseprofar a Edifa podala stížnost, v níž uplatnila, že královské nařízení 725/2003 porušuje jednak článek 29 ES, a jednak články 10 ES a 81 ES. Komise tuto stížnost zapsala do rejstříku pod číslem P/2003/5119.
- 19 Služby Komise stížností P/2002/4609 a P/2003/5119 prošetřily.
- 20 Na jednání konaném dne 30. března 2004 kolegium komisařů rozhodlo jednak odložit stížnost P/2002/4609, a jednak odložit stížnost P/2003/5119 v rozsahu, v němž se týká článku 29 ES.

- 21 Dopisem ze dne 2. dubna 2004, který byl doručen dne 7. dubna 2004, Komise oznámila Aseprofar a Edifa své rozhodnutí o odložení stížnosti P/2002/4609.
- 22 Dopisem ze dne 6. května 2004, který byl doručen dne 10. května 2004, Komise oznámila Aseprofar a Edifa své rozhodnutí o odložení stížnosti P/2003/5119 v rozsahu, v němž se týká článku 29 ES.

Řízení

- 23 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 17. června 2004 podala sdružení Aseprofar a Edifa projednávanou žalobu.
- 24 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 27. července 2004 Komise požádala, aby Soud na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu rozhodl o přípustnosti, aniž by se zabýval věcí samou.
- 25 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 1. října 2004 sdružení Aseprofar a Edifa předložila v souladu s čl. 114 odst. 2 jednacího řádu své vyjádření k tomuto návrhu.
- 26 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 19. dubna 2005 sdružení Aseprofar a Edifa na základě čl. 48 odst. 2 jednacího řádu předložila nový žalobní důvod. Uvedla, že tento žalobní důvod se zakládá na právní okolnosti, která vyšla najevo v průběhu řízení. Upřesnila, že touto okolností je rozsudek Soudního dvora ze dne 22. února 2005, Komise v. T-Mobile Austria (C-141/02, Sb. rozh. s. I-1283).

- 27 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 6. června 2005 se Komise v souladu s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu k novému žalobnímu důvodu vyjádřila.

- 28 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 1. září 2005 sdružení Aseprofar a Edifa na základě čl. 48 odst. 2 jednacího řádu předložila další nový žalobní důvod. Tento žalobní důvod se zakládá na rozsudku Tribunal Supremo (Španělsko) ze dne 20. června 2005, kterým byla zamítnuta jejich správní žaloba proti královskému nařízení 725/2003.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 29 Aseprofar a Edifa ve svém návrhu na zahájení řízení navrhují, aby Soud:

— zrušil rozhodnutí Komise ze dne 30. března 2004, kterým se odkládá stížnost P/2002/4609;

— zrušil rozhodnutí Komise ze dne 30. března 2004, kterým se odkládá stížnost P/2003/5119 v rozsahu, v němž se týká článku 29 ES;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

30 Komise navrhuje, aby Soud:

— odmítl žalobu jako nepřípustnou, aniž by se zabýval věcí samou;

— uložil Aseprofar a Edifa náhradu nákladů řízení.

31 Aseprofar a Edifa ve svých vyjádřeních navrhují, aby Soud zamítl námitku nepřípustnosti.

Právní otázky

32 Článek 114 odst. 1 a odst. 4 jednacího řádu stanoví, že požaduje-li některý účastník řízení, aby Soud vydal rozhodnutí o nepřípustnosti, aniž by se zabýval věcí samou, může Soud o tomto návrhu rozhodnout nebo si vyhradit rozhodnout o něm spolu s věcí samou. Článek 114 odst. 3 téhož řádu stanoví, že nerozhodne-li Soud jinak, projedná se návrh ústně.

33 V projednávaném případě není namístě zahájit ústní část řízení, protože Soud pokládá věc na základě přezkumu spisu za dostatečně objasněnou.

Argumenty účastníků řízení

- 34 Komise namítá nepřipustnost žaloby ze dvou důvodů. Zaprvé, rozhodnutí, proti nimž žaloba směřuje, nejsou napadnutelnými akty. Zadruhé, Aseprofar a Edifa nejsou oprávněny domáhat se jejich zrušení.
- 35 Aseprofar a Edifa odpovídají, že žaloba je přípustná.
- 36 Podle nich projednávaná žaloba předně nesměřuje proti odmítnutí Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti proti Španělskému království, ale proti dvěma rozhodnutím Komise ze dne 30. března 2004, kterými se odkládá jednak stížnost P/2002/4609, a jednak stížnost P/2003/5119 v rozsahu, v němž se týká článku 29 ES.
- 37 Dále, tato rozhodnutí jsou napadnutelnými akty. Mají totiž právně závazné účinky, jimiž může být právní postavení Aseprofar a Edifa podstatným způsobem dotčeno. Tato rozhodnutí tak zamítají jejich stížnosti, obsahují posouzení, ke kterému může přihlídnout vnitrostátní soud – a ke kterému skutečně přihlédl Tribunal Supremo ve svém rozsudku ze dne 20. června 2005 –, a brání Aseprofar a Edifa požadovat znovutevření šetření. Krom toho tato rozhodnutí ukončují řízení odlišné od řízení o nesplnění povinnosti upraveného v článku 226 ES.

- 38 Konečně, sdružení Aseprofar a Edifa jsou oprávněna domáhat se zrušení těchto rozhodnutí, která jim jsou určena a která se jich v každém případě bezprostředně a osobně dotýkají.
- 39 Svou tezi Aseprofar a Edifa opírají především o sdělení 2002/C 244/03. Dovolávají se rovněž judikatury týkající se přípustnosti žalob na neplatnost směřujících proti odmítnutí Komise jednat na základě čl. 86 odst. 3 ES a proti jejím rozhodnutím o odložení stížností podaných na základě nařízení Komise č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), a nařízení Komise č. 99/63/EHS ze dne 25. července 1963 o slyšeních stran stanovených v čl. 19 odst. 1 a odst. 2 nařízení č. 17 (Úř. věst. 1963, 127, s. 2268). Nakonec se dovolávají v podstatě zásad řádné správy a účinné soudní ochrany.

Závěry Soudu

- 40 Návrh jednotlivce na zrušení odmítnutí Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti proti členskému státu je nepřípustný (usnesení Soudního dvora ze dne 12. června 1992, *Asia Motor France v. Komise*, C-29/92, Recueil, s. I-3935, bod 21, a usnesení Soudu ze dne 15. března 2004, *Institouto N. Avgerinopoulou a další v. Komise*, T-139/02, Recueil, s. II-875, bod 76)
- 41 V projednávané věci je tedy návrh Aseprofar a Edifa na zrušení odmítnutí Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti proti Španělskému království jednak z důvodu,

že dohoda ze dne 31. října 2001 porušuje články 28 ES a 30 ES, a jednak z důvodu, že královské nařízení 725/2003 porušuje článek 29 ES, nepřípustný.

- 42 Aseprofar a Edifa však uplatňují, že se nedomáhají zrušení tohoto odmítnutí, nýbrž zrušení rozhodnutí Komise ze dne 30. března 2004, kterými se odkládají jejich stížnosti.
- 43 Je tedy třeba přezkoumat, zda tato posledně uvedená rozhodnutí jsou napadnutelnými akty a, v případě kladné odpovědi, zda jsou sdružení Aseprofar a Edifa oprávněna k podání návrhu na jejich zrušení.
- 44 Za účelem stanovení, zda opatření představuje napadnutelný akt ve smyslu čl. 230 prvního pododstavce ES, je namístě soustředit se na jeho podstatu, neboť jeho forma je v tomto ohledu v zásadě bezvýznamná. Napadnutelným aktem ve smyslu tohoto ustanovení je každé opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a které podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudky ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, C-60/81, Recueil, s. 2639, bod 9, a ze dne 11. listopadu 2004, Portugalsko v. Komise, C-249/02, Recueil, s. I-10717, bod 35).
- 45 V projednávaném případě ze znění pátého a šestého pododstavce sdělení 2002/C 244/03 a bodů 1 až 12 jeho přílohy ve vzájemném spojení vyplývá, že Komise se zavázala, že, podle určitých pravidel a s určitými výhradami, bude osobu, která ji informuje o jednání státu, které může vést k zahájení řízení o nesplnění povinnosti, považovat za „stěžovatele“, podání, které tato osoba provede za tímto účelem, za „stížnost“ a „šetření“ této stížnosti bude ukončeno „rozhodnutím o výzvě“ nebo „rozhodnutím o odložení“.

- 46 Nicméně ze znění sedmého pododstavce sdělení 2002/C 244/03 a bodu 1 jeho přílohy ve vzájemném spojení vyplývá, že tyto závazky jsou přijaty v rámci „řízení o porušení“, které je definováno jako postup před zahájením soudního řízení o nesplnění povinnosti podle článku 226 ES, jehož povahu Komise nezamýšlela nijak měnit.
- 47 Vzhledem k tomu, že jediným účelem postupu před zahájením soudního řízení o nesplnění povinnosti upraveného v článku 226 ES je umožnit členskému státu splnit dobrovolně požadavky Smlouvy nebo případně dát mu příležitost odůvodnit své stanovisko (rozsudky Soudního dvora ze dne 18. března 1986, Komise v. Belgie, C-85/85, Recueil, s. 1149, bod 11, a ze dne 29. září 1998, Komise v. Německo, C-191/95, Recueil, s. I-5449, bod 44), žádný z aktů Komise přijatých v rámci tohoto postupu není závazný (rozsudek Soudního dvora ze dne 1. března 1966, Lütticke a další v. Komise, C-48/65, Recueil, s. 27, bod 39).
- 48 Rozhodnutí, kterým Komise odkládá stížnost informující ji o jednání státu, které může vést k zahájení řízení o nesplnění povinnosti, tedy není závazné.
- 49 Žádný z argumentů předložených Aseprofar a Edifar nemohou zpochybnit tento závěr.
- 50 Je zejména bezvýznamné, že rozhodnutí o odložení stížností byla v projednávaném případě přijata z důvodu, že oznámená jednání neporušují právo Společenství. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že stanovisko, které Komise mohla v takovém rozhodnutí vyjádřit, samo o sobě nečiní toto rozhodnutí napadnutelným (výše uvedený rozsudek Lütticke a další v. Komise, s. 38 a 39).

- 51 Dále je bezvýznamné, že k tomuto stanovisku, vyjádřenému Komisí v rámci postupu před zahájením soudního řízení o nesplnění povinnosti, může přihlédnout vnitrostátní soud. Takové stanovisko totiž představuje skutkovou okolnost, která posledně uvedený soud nezavazuje (usnesení Soudního dvora ze dne 17. července 1998, *Sateba v. Komise*, C-422/97 P, Recueil, s. I-4913, bod 38, a usnesení Soudu ze dne 14. ledna 2004, *Makedoniko Metro a Michaniki v. Komise*, T-202/02, Recueil, s. II-181, bod 47). V projednávaném případě tedy skutečnost, že se Tribunal Supremo rozhodl přihlédnout ke stanovisku Komise ohledně královského nařízení 725/2003, když přezkoumával jeho legalitu, nepředstavuje právní účinek, který by mohl učinit rozhodnutí o odložení stížnosti P/2003/5119 napadnutelným. Nový žalobní důvod předložený v tomto ohledu sdruženými Aseprofar a Edifa tedy musí být zamítnut.
- 52 Krom toho je neúčinné dovolávat se judikatury týkající se rozhodnutí, jimiž Komise odkládá stížnosti podané na základě nařízení č. 17, jež bylo nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), a nařízení č. 99/63. Řízení o nesplnění povinnosti upravené v článku 226 ES a správní řízení upravené těmito nařízeními totiž sledují odlišné cíle a podléhají odlišným pravidlům.
- 53 Osoba podávající ke Komisi stížnost, podle níž jednání podniku porušuje články 81 nebo 82 ES, má v rámci správního řízení upraveného nařízeními č. 17, č. 1/2003 a č. 99/63 procesní práva přiznaná ustanoveními sekundárního práva. Má rovněž právo po skončení tohoto řízení předložit soudu rozhodnutí, kterým Komise její stížnost odkládá (rozsudky Soudního dvora ze dne 25. října 1977, *Metro v. Komise*, C-26/76, Recueil, s. 1875, bod 13, a ze dne 18. března 1997, *Guérin automobiles v. Komise*, C-282/95 P, Recueil, s. I-1503, bod 36).

- 54 Zcela jiná je situace, v níž se nachází osoba, jež informovala Komisi o existenci jednání státu, které může vést k zahájení řízení o nesplnění povinnosti.
- 55 Komise se sice ve sdělení 2002/C 244/03 zavázala k tomu, že se s ní spojí a bude ji písemně informovat o vývoji případu zahájeného v návaznosti na její stížnost (bod 7 přílohy sdělení), uvědomí ji předem o důvodech, které vedou služby Komise k návrhu na odložení její stížnosti, a vyzve ji k podání případného vyjádření k této věci (bod 10 přílohy sdělení).
- 56 Nicméně tato vnitřní pravidla nepředstavují procesní záruky stanovené předpisy sekundárního práva, nýbrž, podle svého vlastního znění, správní opatření přijatá Komisí ve snaze o řádný výkon postupu před zahájením soudního řízení o nesplnění povinnosti upraveného v článku 226 prvním pododstavci ES (šestý a sedmý pododstavec sdělení a body 1 a 14 přílohy sdělení).
- 57 Je rovněž neúčinné dovolávat se judikatury týkající se dopisů, jimiž Komise informuje jednotlivce, že nemá v úmyslu jednat na základě čl. 86 odst. 3 ES. Článek 86 odst. 3 ES a článek 226 ES totiž sledují odlišné cíle a správní řízení, která upravují, podléhají odlišným pravidlům. Takové dopisy mimoto nemají závazné právní účinky a nepředstavují tedy napadnutelné akty ve smyslu článku 230 prvního pododstavce ES (výše uvedený rozsudek Komise v. T-Mobile Austria, bod 70).

- 58 V důsledku toho je zbytečné přezkoumávat v souladu s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu, zda výše uvedený rozsudek Komise v. T-Mobile Austria, který se těchto dopisů týkal, představuje právní okolnost, která vyšla najevo v průběhu řízení, či nikoliv, a zda je tedy nový žalobní důvod, který z něj vyvozuje Aseprofar a Edifa, přípustný.
- 59 Konečně, je neúčinné se dovolávat zásad řádné správy a účinné soudní ochrany. Zásada řádné správy totiž neumožňuje posoudit jako přípustnou žalobu na neplatnost, která nesměřuje proti napadnutelnému rozhodnutí, a nesplňuje tedy podmínky stanovené článkem 230 ES (viz obdobně výše uvedený rozsudek Komise v. T-Mobile Austria, bod 72). Stejně tak zásada účinné soudní ochrany, tím spíše, že soudu neumožňuje upustit od podmínky aktivní legitimace uvedené v článku 230 čtvrtém pododstavci ES (rozsudky Soudního dvora ze dne 25. července 2002, *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 44, a ze dne 30. března 2004, *Rothley a další v. Parlament*, C-167/02 P, Recueil, s. I-3166, bod 25), neumožňuje mu přehlížet podmínku, že musí jít o napadnutelný akt, stanovenou v článku 230 prvním pododstavci ES.
- 60 Rozhodnutí, jimiž Komise odkládá stížnost na jednání státu, které může vést k zahájení řízení o nesplnění povinnosti, tedy nepředstavují napadnutelné akty a žaloba na jejich neplatnost musí být odmítnuta jako nepřípustná, aniž by bylo třeba přezkoumávat, zda splňuje ostatní podmínky stanovené článkem 230 ES.
- 61 V projednávaném případě tedy musí být žaloba podaná proti rozhodnutím Komise ze dne 30. března 2004, kterými se odkládá stížnost P/2002/4609 a stížnost P/2003/5119, odmítnuta jako nepřípustná.

K nákladům řízení

- 62 Článek 87 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 63 V projednávaném případě Komise požadovala náhradu nákladů řízení a sdružení Aseprofar a Edifa neměla ve věci úspěch. Je tedy namístě uložit jim náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.

- 2) Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos a Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA, se ukládá náhrada nákladů řízení.**

V Lucemburku dne 19. září 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

H. Legal